

## Arrest

nr. 200 918 van 8 maart 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX  
Stationsstraat 10 A  
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Katajik, gelegen in het district Nili in de provincie Daykundi. U bent een sjiëtische hazara. U bent geboren op 30 november 1999.*

*Uw vader werd na een ruzie onterfd door zijn vader. Uw ouders hadden geen eigen huis en woonden in een woning van de mensen waarvan ze de velden onderhielden. De laatste vier jaar voor uw vertrek woonde u in het dorp Katajik in het huis van Sakhi, uw oom langs vaderskant. U beweerde dat er in*

*Kajatik geen problemen waren met de taliban. Hazara's die naar andere dorpen gingen, werden wel lastiggevallend door Pashtou, Tadzjieken en Pashai. Enige tijd voor uw vertrek woonden en werkten uw ouders samen met uw broers Shir Hussein en Reza in het dorp Gulzar, gelegen in het district Kajran in de provincie Daykundi. Uw ouders en uw broers Shir Hussein en Reza kwamen u opzoeken in Katakijk. Toen ze hierna opnieuw in Gulzar kwamen vernamen ze dat het huis waarin ze woonden afgebrand was. Er was een gevecht was uitgebroken tussen de taliban en het Afghaans nationaal leger. Vermoedelijk veroorzaakte een raket de brand. Het huis waar uw ouders woonden lag naast een checkpoint en werd tijdens het gevecht getroffen. Hierna keerden uw ouders samen met uw broers terug naar Katakijk waarna u samen met hen uit het dorp vertrok.*

*Via Kabul reisden jullie naar Iran. Uit angst om door de Iraanse politie naar Syrië te worden gestuurd, verlieten jullie Iran en reisden jullie naar Turkije. Vervolgens reisden jullie naar Griekenland. Op een gegeven moment stond u daar samen met het hele gezin in een rij te wachten op papieren voor een schip naar Athene. Toen de politie toekwam en traangras gebruikte, bent u uw ouders en uw twee broers kwijtgeraakt. Hierna reisde u alleen door naar België waar u op 4 november 2015 een asielaanvraag indiende.*

*U verklaart dat u niet naar Afghanistan kunt terugkeren omdat de taliban en dieven mensen onderweg naar Daykundi uit hun voertuigen halen. Dit gebeurde bij drie jongens. De ontvoerders vroegen in deze gevallen losgeld. U weet niet of deze jongens al dan niet nog in leven zijn.*

*Tot op heden heeft u geen nieuws over het lot van uw ouders en uw twee broers. Sinds uw aankomst in België heeft u contact met uw oom die nog steeds in Katakijk woont. Wanneer u in België was vertelde deze oom u dat een andere oom langs vaderskant die in Kabul woonde - net als vele andere burgers - is overleden bij een aanslag in de stad. Van een oom langs moederskant die in Iran woont, vernam u dat uw broer Ali Awa die illegaal in Iran woonde twee maand geleden door de politie werd opgepakt. Hij kreeg drie opties: ofwel naar de gevangenis ofwel terugkeren naar Afghanistan ofwel naar Syrië gaan. Uw broer koos ervoor om naar Syrië te gaan.*

*Op 20 februari 2017 zond uw voogd een e-mail naar het CGVS met de vraag om een bijkomend interview te organiseren omdat u had aangegeven dat u niet de waarheid heeft verteld tijdens uw interviews en u dit wenst te corrigeren. Op 28 februari 2017 heeft het CGVS een e-mail naar uw voogd gestuurd met de vraag de vragenlijst van het CGVS binnen de 30 dagen opnieuw door u te laten invullen omdat u uw verklaringen wenst te wijzigen. Op die manier kon het CGVS een bijkomende gehoor voorbereiden. Op 27 maart 2017 bracht uw voogd een nieuwe door ingevulde vragenlijst op het CGVS binnen. Omdat u in deze vragenlijst uw verklaringen op geen enkel punt wijzigt en u evenmin bijkomende elementen aanhaalt ter ondersteuning van uw asielaanvraag zag het CGVS het nut van een derde gehoor niet in. Dit liet het CGVS uw voogd weten per e-mail op 5 april 2017. In diezelfde email liet het CGVS uw voogd weten dat, indien uw voogd van mening bent dat u, zoals uw voogd zelf aangeeft in haar eerdere e-mail, niet de waarheid heeft gesproken en u uw verklaringen alsnog wenst te wijzigen, het CGVS dit graag binnen de 10 werkdagen van uw voogd had vernomen; met vermelding van de punten waarop u uw verklaringen wenst te wijzigen. Echter, tot op heden is hierop niet gereageerd.*

*U legt een kaartje van het Rode Kruis met een dossiernummer, een vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op 17 maart 2013 en een print van het e-mail verkeer tussen uw voogd en het CGVS neer.*

## **B. Motivering**

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer naar uw regio van herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt.*

*Wat betreft de vernieling van het huis in Gulzar waar uw ouders verbleven, moet worden vastgesteld dat dit een ongelukkig gevolg was van een gevecht tussen de taliban en het Afghaans Nationaal Leger. Het huis werd per ongeluk getroffen omdat het naast een checkpoint gelegen was (CGVS 1 (08.12.2016), p. 16). Noch het huis noch uw ouders waren bij de gevechten het doelwit. De vernieling van uw huis kan derhalve niet gelijkgesteld worden met een daad van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.*

*Bovendien legt u geen enkel document neer ter staving van uw verklaringen. U verklaart dat de burens er foto's en een video van hadden gemaakt doch dat deze stukken in het water zijn gegooid (CGVS 1, p. 16). Echter, toen u initieel werd gevraagd naar documenten die u bij vertrek bij u had, zei u niets over foto's en een video van uw ouderlijke woning. U stelde enkel dat de smokkelaar uw zak met daarin uw taskara, foto's van uw familie en van uw vader tijdens zijn legerdienst in het water had gegooid (CGVS 1, p. 12). Het is vreemd dat u op dat moment niet zei dat u toen ook foto's en een video die konden aantonen wat er in Gulzar was gebeurd zou hebben verloren.*

*Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen van hazara's, moet er vooreerst op gewezen worden dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 16 april 2016 stellen dat leden van etnische en religieuze minderheidsgroepen nood kunnen hebben aan internationale bescherming afhankelijk van hun individuele situatie. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn etnische of religieuze groep niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verwijst naar hazara's die werden lastiggevalen door Pashtou, Tadzjieken en Pashai als ze naar andere dorpen gingen. Uw verklaringen in dit verband zijn zeer algemeen zijn. U spreekt over jongens van uw leeftijd die worden lastiggevalen. U zegt dat hazara uit voertuigen genomen worden. U zegt dat dit is omwille van hun geloof maar weet het niet niet echt. Persoonlijk werd u echter nooit op deze manier werd lastiggevalen (CGVS 1, p. 18 & 19). Door uw loutere verwijzing naar deze gebeurtenissen slaagt u er niet in een vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het louter behoren tot een bepaalde minderheidsgroep is geen bewijs van een nood aan bescherming.*

*In verband met uw verklaring dat u niet naar Afghanistan kunt terugkeren omdat de taliban en dieven mensen onderweg naar Daykundi uit hun voertuigen halen en losgeld vragen, moet worden opgemerkt dat u ook in dit verband zeer algemeen blijft. Zo geeft u weliswaar namen van drie personen - die in andere dorpen dan u woonden - die hiervan het slachtoffer werden. Wat er precies met hen gebeurde weet u echter niet. U weet niet te zeggen of ze nog leven of dan wel zijn gedood (CGVS 1, p. 19). Ook met de verwijzing naar deze gebeurtenissen slaagt u er niet in een vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.*

*Daarnaast moet worden opgemerkt dat u in de 'fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling' liet optekenen dat u naar België bent gekomen omwille van problemen met de taliban en Daesh (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor de immigratie naar België). Geconfronteerd met bovenstaande verklaring ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat u niet naar Kabul of Mazar-e Sharif kunt gaan indien u ziek bent omdat de taliban u – omdat u een hazara bent – onderweg uit de auto zouden kunnen halen (CGVS 1, p. 18). Ook deze verklaring volstaat niet om een vrees of een risico zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te weerhouden. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat er een ziekenhuis in uw eigen district ligt, met name het ziekenhuis in Nili. U zou er zelf al zijn behandeld zijn (CGVS 1, p. 17). Bijgevolg dient u niet naar Kabul of Mazar-e Sharif te gaan voor een eventuele behandeling voor een niet nadergenoemde ziekte die u eventueel in de toekomst zou kunnen krijgen.*

*Voorts moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als over het vertrek en het verlies van uw ouders en uw twee broers. U legt hier namelijk tegenstrijdige verklaringen over af.*

*Zo moet worden vastgesteld dat u in de 'fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling' initieel liet optekenen dat uw ouders nog in het dorp Gulzar wonen om hierna uw verklaringen te wijzigen en te verklaren dat u uw ouders in Griekenland heeft verloren (fiche niet-begeleide minderjarig vreemdeling, familie). Verder verklaart u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat jullie in Griekenland in een rij aan het wachten waren op een papier om op een schip naar Athene te raken (CGVS 1 (08.12.2016), p. 7). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of uw ouders dicht bij u waren toen u in die rij wachtte, bevestigt u dit en stelt u dat jullie samen waren, dat de politie toen kwam en traangas gebruikte waardoor u flauw viel en jullie van elkaar gescheiden raakten (CGVS 1, p. 7). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS liet u dan weer optekenen dat u vooraleer u flauw viel dicht bij uw familie wilde komen om naast hen te staan (CGVS 2 (23.01.2017), p. 18). Wanneer nogmaals gevraagd wordt of u toen u flauw viel samen met uw ouders was, ontkent u dit en zegt u dat jullie niet samen waren en dat u niet weet of ze binnen of buiten waren (CGVS 2, p. 19). Gevraagd naar verduidelijking hieromtrent, stelt u dat u niet weet of ze in*

het begin van de rij of aan het einde van de rij stonden (CGVS 2, p. 19). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen niet consistent met elkaar zijn, stelt u dat uw ouders dicht bij de deur stonden en dat u niet ver van hen was wanneer de politie traangas gebruikte (CGVS 2, p. 20). Hiermee zijn bovenstaande inconsistenties geenszins verklaard.

Tevens legt u tegenstrijdige verklaring af betreffende de financiële middelen waarmee u zonder uw familie van Griekenland naar België bent gereisd. Zo stelt u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u de treinen naar België betaalde met het geld dat uw vader u had gegeven wanneer jullie in Turkije waren, met name 400 Euro (CGVS 1, p. 13). Hierna stelt u dat uw vader geen Afghani had omdat Afghaans geld niet kan gebruikt worden wanneer men naar hier komt (CGVS 1, p. 13). Wanneer op het tweede gehoor wordt gevraagd of u geld bij u had wanneer u uw ouders verloor, stelt u dat u wat geld in uw zak had (CGVS 2, p. 18). Gevraagd hoeveel dit was, antwoordt u dat het 60.000 Afghani was (CGVS 2, p. 18). Gevraagd naar bevestiging hieromtrent, bevestigt u dit (CGVS 2, p. 18). Later stelt u dat u Afghani in uw zakken had en dat u het aan mensen op straat gaf die u er dollars voor in de plaats gaven (CGVS 2, p. 18). Wanneer vervolgens gevraagd wordt hoeveel dollar ze u hiervoor gaven, stelt u het eerst niet te weten om daarna te zeggen dat u denkt dat ze u 1.000 dollar gaven (CGVS 2, p. 18). Geconfronteerd met uw eerder verklaring als zou uw vader u 400 euro hebben gegeven, stelt u niet te weten of het 400 Euro of Afghani was dat hij u gaf (CGVS 2, p. 18). Echter, hiermee zijn bovenstaande tegenstrijdigheden geenszins verklaard.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

*Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.*

*Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Daikundi province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Daykundi als een relatief veilige provincie omschreven wordt. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten in Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Daykundi als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Nili betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*Tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal werd een onderzoek gevoerd naar het netwerk waarop u als minderjarige in geval van terugkeer zou kunnen steunen. Er is echter gebleken dat u geen eerlijk zicht biedt op uw netwerk. Er kan immers geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake het vertrek en het verlies van uw ouders en twee broers (zie supra). Door geen eerlijk zicht te bieden ontstaat er een vermoeden dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst wel degelijk op een netwerk kan terugvallen. Betreffende het kaartje van het Rode Kruis met een dossiernummer moet worden opgemerkt dat dit document geen identiteitsgegevens bevat van de persoon die contact heeft opgenomen met de Dienst Tracing en hoe dan ook niet aan toont dat u uw ouders daadwerkelijk verloren bent.*

*In verband met de e-mail die uw voogd op 20 februari 2017 naar het CGVS zond met de vraag om een bijkomend interview te organiseren omdat u had aangegeven dat u niet de waarheid heeft verteld tijdens uw interviews en u dit wenste te corrigeren, moet tot slot worden vastgesteld dat u in de nieuwe door u ingevulde vragenlijst dd. 17 maart 2017 op geen enkel punt uw verklaringen wijzigt en u er evenmin bijkomende elementen aanhaalt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Hierdoor zag het CGVS het nut van een derde gehoor niet in. Vervolgens kreeg u door de e-mail die op 5 april 2017 naar uw voogd werd gestuurd nogmaals de kans om binnen de 10 werkdagen de punten waarop u uw verklaringen wenst te wijzigen, te vermelden. Tot op heden heeft u dit nagelaten.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 par. 2, b en c, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980;”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

*“(…)Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer naar uw regio van herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt.*

*Wat betreft de vernieling van het huis in Gulzar waar uw ouders verbleven, moet worden vastgesteld dat dit een ongelukkig gevolg was van een gevecht tussen de taliban en het Afghaans Nationaal Leger. Het huis werd per ongeluk getroffen omdat het naast een checkpoint gelegen was (CGVS 1 (08.12.2016), p. 16). Noch het huis noch uw ouders waren bij de gevechten het doelwit. De vernieling van uw huis kan derhalve niet gelijkgesteld worden met een daad van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.*

*Bovendien legt u geen enkel document neer ter staving van uw verklaringen. U verklaart dat de burens er foto's en een video van hadden gemaakt doch dat deze stukken in het water zijn gegooid (CGVS 1, p. 16). Echter, toen u initieel werd gevraagd naar documenten die u bij vertrek bij u had, zei u niets over foto's en een video van uw ouderlijke woning. U stelde enkel dat de smokkelaar uw zak met daarin uw taskara, foto's van uw familie en van uw vader tijdens zijn legerdienst in het water had gegooid (CGVS 1, p. 12). Het is vreemd dat u op dat moment niet zei dat u toen ook foto's en een video die konden aantonen wat er in Gulzar was gebeurd zou hebben verloren.*

*Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen van hazara's, moet er vooreerst op gewezen worden dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 16 april 2016 stellen dat leden van etnische en religieuze minderheidsgroepen nood kunnen hebben aan internationale bescherming afhankelijk van*

*hun individuele situatie. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn etnische of religieuze groep niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verwijst naar hazara's die werden lastiggevallen door Pashtou, Tadzjieken en Pashai als ze naar andere dorpen gingen. Uw verklaringen in dit verband zijn zeer algemeen zijn. U spreekt over jongens van uw leeftijd die worden lastiggevallen. U zegt dat hazara uit voertuigen genomen worden. U zegt dat dit is omwille van hun geloof maar weet het niet echt. Persoonlijk werd u echter nooit op deze manier werd lastiggevallen (CGVS 1, p. 18 & 19). Door uw loutere verwijzing naar deze gebeurtenissen slaagt u er niet in een vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het louter behoren tot een bepaalde minderheidsgroep is geen bewijs van een nood aan bescherming.*

*In verband met uw verklaring dat u niet naar Afghanistan kunt terugkeren omdat de taliban en dieven mensen onderweg naar Daykundi uit hun voertuigen halen en losgeld vragen, moet worden opgemerkt dat u ook in dit verband zeer algemeen blijft. Zo geeft u weliswaar namen van drie personen - die in andere dorpen dan u woonden - die hiervan het slachtoffer werden. Wat er precies met hen gebeurde weet u echter niet. U weet niet te zeggen of ze nog leven of dan wel zijn gedood (CGVS 1, p. 19). Ook met de verwijzing naar deze gebeurtenissen slaagt u er niet in een vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.*

*Daarnaast moet worden opgemerkt dat u in de 'fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling' liet optekenen dat u naar België bent gekomen omwille van problemen met de taliban en Daesh (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor de immigratie naar België). Geconfronteerd met bovenstaande verklaring ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat u niet naar Kabul of Mazar-e Sharif kunt gaan indien u ziek bent omdat de taliban u – omdat u een hazara bent – onderweg uit de auto zouden kunnen halen (CGVS 1, p. 18). Ook deze verklaring volstaat niet om een vrees of een risico zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te weerhouden. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat er een ziekenhuis in uw eigen district ligt, met name het ziekenhuis in Nili. U zou er zelf al zijn behandeld zijn (CGVS 1, p. 17). Bijgevolg dient u niet naar Kabul of Mazar-e Sharif te gaan voor een eventuele behandeling voor een niet nadergenoemde ziekte die u eventueel in de toekomst zou kunnen krijgen.*

*Voorts moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als over het vertrek en het verlies van uw ouders en uw twee broers. U legt hier namelijk tegenstrijdige verklaringen over af.*

*Zo moet worden vastgesteld dat u in de 'fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling' initieel liet optekenen dat uw ouders nog in het dorp Gulzar wonen om hierna uw verklaringen te wijzigen en te verklaren dat u uw ouders in Griekenland heeft verloren (fiche niet-begeleide minderjarig vreemdeling, familie). Verder verklaart u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat jullie in Griekenland in een rij aan het wachten waren op een papier om op een schip naar Athene te raken (CGVS 1 (08.12.2016), p. 7). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of uw ouders dicht bij u waren toen u in die rij wachtte, bevestigt u dit en stelt u dat jullie samen waren, dat de politie toen kwam en traangas gebruikte waardoor u flauw viel en jullie van elkaar gescheiden raakten (CGVS 1, p. 7). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS liet u dan weer optekenen dat u vooraleer u flauw viel dicht bij uw familie wilde komen om naast hen te staan (CGVS 2 (23.01.2017), p. 18). Wanneer nogmaals gevraagd wordt of u toen u flauw viel samen met uw ouders was, ontkent u dit en zegt u dat jullie niet samen waren en dat u niet weet of ze binnen of buiten waren (CGVS 2, p. 19). Gevraagd naar verduidelijking hieromtrent, stelt u dat u niet weet of ze in het begin van de rij of aan het einde van de rij stonden (CGVS 2, p. 19). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen niet consistent met elkaar zijn, stelt u dat uw ouders dicht bij de deur stonden en dat u niet ver van hen was wanneer de politie traangas gebruikte (CGVS 2, p. 20). Hiermee zijn bovenstaande inconsistenties geenszins verklaard.*

*Tevens legt u tegenstrijdige verklaring af betreffende de financiële middelen waarmee u zonder uw familie van Griekenland naar België bent gereisd. Zo stelt u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u de treinen naar België betaalde met het geld dat uw vader u had gegeven wanneer jullie in Turkije waren, met name 400 Euro (CGVS 1, p. 13). Hierna stelt u dat uw vader geen Afghani had omdat Afghaans geld niet kan gebruikt worden wanneer men naar hier komt (CGVS 1, p. 13). Wanneer op het tweede gehoor wordt gevraagd of u geld bij u had wanneer u uw ouders verloor, stelt u dat u wat geld in*

uw zak had (CGVS 2, p. 18). Gevraagd hoeveel dit was, antwoordt u dat het 60.000 Afghani was (CGVS 2, p. 18). Gevraagd naar bevestiging hieromtrent, bevestigt u dit (CGVS 2, p. 18). Later stelt u dat u Afghani in uw zakken had en dat u het aan mensen op straat gaf die u er dollars voor in de plaats gaven (CGVS 2, p. 18). Wanneer vervolgens gevraagd wordt hoeveel dollar ze u hiervoor gaven, stelt u het eerst niet te weten om daarna te zeggen dat u denkt dat ze u 1.000 dollar gaven (CGVS 2, p. 18). Geconfronteerd met uw eerder verklaring als zou uw vader u 400 euro hebben gegeven, stelt u niet te weten of het 400 Euro of Afghani was dat hij u gaf (CGVS 2, p. 18). Echter, hiermee zijn bovenstaande tegenstrijdigheden geenszins verklaard.

*Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.*

*(...) . Tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal werd een onderzoek gevoerd naar het netwerk waarop u als minderjarige in geval van terugkeer zou kunnen steunen. Er is echter gebleken dat u geen eerlijk zicht biedt op uw netwerk. Er kan immers geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake het vertrek en het verlies van uw ouders en twee broers (zie supra). Door geen eerlijk zicht te bieden ontstaat er een vermoeden dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst wel degelijk op een netwerk kan terugvallen. Betreffende het kaartje van het Rode Kruis met een dossiernummer moet worden opgemerkt dat dit document geen identiteitsgegevens bevat van de persoon die contact heeft opgenomen met de Dienst Tracing en hoe dan ook niet aantoon dat u uw ouders daadwerkelijk verloren bent.*

*In verband met de e-mail die uw voogd op 20 februari 2017 naar het CGVS zond met de vraag om een bijkomend interview te organiseren omdat u had aangegeven dat u niet de waarheid heeft verteld tijdens uw interviews en u dit wenste te corrigeren, moet tot slot worden vastgesteld dat u in de nieuwe door u ingevulde vragenlijst dd. 17 maart 2017 op geen enkel punt uw verklaringen wijzigt en u er evenmin bijkomende elementen aanhaalt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Hierdoor zag het CGVS het nut van een derde gehoor niet in. Vervolgens kreeg u door de e-mail die op 5 april 2017 naar uw voogd werd gestuurd nogmaals de kans om binnen de 10 werkdagen de punten waarop u uw verklaringen wenst te wijzigen, te vermelden. Tot op heden heeft u dit nagelaten.”.*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift aangeeft niet de waarheid te hebben verteld tijdens de verschillende gehoren en ontwikkelt volgend relaas:

*“Hij is op 11 jarige leeftijd naar Iran vertrokken, om zijn broer te vervoegen die al langer in Iran woont. Hij heeft 4 jaar als illegaal in de bouw gewerkt. Het verblijf en de levensomstandigheden in Iran waren erg penibel. Ook zijn broer had en heeft er geen verblijfstatuut en werkt maar tijdelijk. Hij doet allerhande jobs. Zijn ouders wonen in Katajik. Zijn vader is landbouwer en werkt zowel op eigen grond als op andermans grond. Zijn ouders hebben een eigen huis. Verzoeker is eigenlijk naar zijn broer in Iran vertrokken omwille van problemen met zijn vader. Vader was agressief en sloeg verzoeker. De directe aanleiding voor de vlucht was een incident waarbij verzoeker met andere kinderen aan het spelen was en per ongeluk zonnepanelen had stuk gemaakt. Vader was dermate kwaad dat verzoeker naar zijn broer in Iran is gevlucht. Verzoeker kan en durft niet meer terugkeren naar zijn familie in Afghanistan, omwille van de problemen met zijn vader, omwille van de discriminatie als Hazara en omwille van de onveiligheid (oorlog/binnenlands conflict) in zijn regio en bij uitbreiding in heel Afghanistan. Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld. Het is hem duidelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.”.*

De Raad stelt vast dat verzoeker gehoord werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 december 2016 en 23 januari 2017. Vervolgens liet verzoekers voogd per e-mail van 20 februari 2017 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weten dat verzoeker aangeeft niet de waarheid te hebben gesproken tijdens deze gehoren en een bijkomende gehoor wil. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen laat verzoekers voogd vervolgens weten hem te zullen oproepen voor een nieuw gehoor en vraagt om de vragenlijst die zij in bijlage meestuurden opnieuw in te vullen. Per e-mail van 5 april 2017 gaf het Commissariaat-generaal



voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de ingevulde vragenlijst goed te hebben ontvangen, maar dat werd vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen op geen enkel punt wijzigt en geen bijkomende elementen aanhaalt, waardoor het nut van een derde gehoor niet wordt ingezien. Niettemin gaf het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze e-mail verzoekers voogd opnieuw de kans om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in kennis te stellen van de punten waarop hij zijn verklaring alsnog wenst te wijzigen. Het administratief dossier bevat echter geen stuk waaruit blijkt dat verzoekers voogd van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om zijn verklaringen te wijzigen. De vaststelling dat verzoeker pas nu in het verzoekschrift, na het ontvangen van een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielrelaas volledig aanpast, maakt dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker die nu aangeeft de waarheid te vertellen, noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting geen enkele valabele reden naar voor brengt voor het afleggen van valse verklaringen bij het begin van zijn asielprocedure. Daarenboven legt verzoeker geen enkel stuk neer dat zijn verklaringen enigszins zou kunnen ondersteunen. Indien verzoeker gedurende vier jaar in Iran gewoond en gewerkt heeft samen met zijn broer kan weliswaar worden verwacht dat verzoeker daar nog enig begin van bewijs van heeft. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het wijzigen van zijn verklaringen, zonder enige reden hiervoor te geven en legt geen enkel bewijs neer dat deze gewijzigde verklaringen zou kunnen ondersteunen. De Raad kan gelet op de voorgaande vaststellingen dan ook geen enkel geloof hechten aan verzoekers nieuwe verklaringen.

In zoverre er aan deze gewijzigde verklaringen geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn problemen onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) ressorteren. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt echter vast dat de thans door verzoeker aangehaalde motieven om zijn land van herkomst te verlaten geen verband houden met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omdat zijn vader die agressief was en hem sloeg, boos op hem was omdat hij zonnepanelen had stukgemaakt. Verzoeker toont echter geenszins aan op welke manier dit onder vervolging omwille van één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag valt. Verzoeker kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

In de mate dat er geloof aan zijn problemen zouden kunnen worden gehecht, *quod non*, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer hij naar Afghanistan terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen. Verzoeker is immers op elfjarige leeftijd vertrokken na een incident met zijn vader waarbij hij zonnepanelen had stukgemaakt. Verzoeker toont niet aan dat hij nu, na al die tijd, niet meer welkom zou zijn bij zijn ouders. Verzoeker brengt ook geen concrete elementen naar voor waaruit blijkt dat hij, nu hij volwassen is, een ernstig risico op ernstige schade zou lopen. Evenmin toont verzoeker aan dat hij, in voorkomend geval geen beroep zou kunnen doen op de aanwezige autoriteiten voor bescherming.

Voor zover hij wijst op zijn profiel als alleenstaande minderjarige en de context van willekeurig geweld in Afghanistan met inbegrip van rekrutering van minderjarigen, moet erop worden gewezen dat verzoeker op dit ogenblik reeds meerderjarig is geworden. Overigens volstaat het louter wijzen op algemene informatie omtrent gedwongen rekrutering niet om aan dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Waar verzoeker rechtspraak van de Raad aanhaalt moet erop worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Hij toont ingevolge voormelde vaststellingen ook niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar zowel de verzoekende als de verwerende partij verwijzen.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Daikundi province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Daykundi als een relatief veilige provincie omschreven wordt. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten in Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Daykundi als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Nili betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. ”.*

Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per aanvullende nota het EASO “Country of Origin Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt en waar zelfs wordt gesteld dat het district Nili personen uit een ander district opvangt.

Verzoeker verwijst naar bepaalde aspecten van de informatie aanwezig in het administratief dossier, doch weerlegt hiermee de gedane vaststellingen niet. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi en meer bepaald het district Nili gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF